

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Štefana Micháliku na neverejnom zasadnutí konanom 7. októbra 2010 v Bratislave v trestnej veci obvineného **A. B.**, pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/ (§ 138 písm. j/) Tr. zák. o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 16. decembra 2009, sp. zn. 2 To 131/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **A. B.** **s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 7. septembra 2009, sp. zn. 2T 81/2009, bol obvinený **A. B.** uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/ (§ 138 písm. j/) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že :

1/ dňa 22. decembra 2008 v obci **B.**, okres **L.**, pod zámienkou zaobstarania notebooku, vylákal od **M. Š.**, nar. **X.**, bytom **L.**, peňažnú sumu 250 euro, pričom notebook mu nezaobstaral, napriek tomu, že poškodený ho o vrátenie peňazí viackrát požiadal, i napriek prísľubu doposiaľ peniaze nevrátil a ponechal si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil **M. Š.** škodu vo výške 250 euro,

2/ dňa 5. januára 2009 v obci B., okres L., pod zámienkou zakúpenia injekcií pre chorého syna, vylákal od J. Š., nar. X., bytom V., peňažnú sumu 130 euro, ktorú prisľúbil vrátiť o týždeň odo dňa pôžičky, peniaze nevrátil a koncom januára 2009 od poškodeného vylákal ďalších 170 euro, napriek tomu, že poškodený o vrátenie peňazí viackrát požiadal, i napriek prisľubu doposiaľ peniaze nevrátil a použil ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil J. Š. škodu vo výške 300 euro,

3/ koncom januára 2009 v obci B., okres L., pod zámienkou zakúpenia injekcií pre chorého syna, vylákal od kolegu v zamestnaní M. L., nar. X., bytom L., peňažnú sumu 150 euro, napriek tomu, že poškodený ho o vrátenie peňazí viackrát požiadal, i napriek prisľubu doposiaľ peniaze nevrátil a ponechal si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil M. L. škodu vo výške 150 euro,

4/ dňa 31. januára 2009 v obci B., okres L., pod zámienkou zakúpenia dýchacieho prístroja pre choré dieťa, vylákal od M. B., nar. X., bytom B., peňažnú sumu 200 euro, napriek tomu, že ho poškodená viackrát požiadala o vrátenie peňazí, ani po prisľube doposiaľ peniaze nevrátil a ponechal si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil M. B. škodu vo výške 200 euro,

5/ dňa 1. februára 2009 v obci B., okres L., pod zámienkou zakúpenia dýchacieho prístroja pre choré dieťa, vylákal od E. S., nar. X., bytom L., peňažnú sumu 300 euro, napriek tomu, že ho poškodená viackrát požiadala o vrátenie peňazí, ani po prisľube doposiaľ peniaze nevrátil a ponechal si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil E. S. škodu vo výške 300 euro,

6/ dňa 4. februára 2009 v L. pod zámienkou zakúpenia pomocného prístroja na podporu srdca pre chorého syna, vylákal od J. Z., nar. X., bytom L., peňažnú sumu 100 euro, napriek tomu, že ho poškodená viackrát požiadala o vrátenie peňazí, ani po prisľube doposiaľ peniaze nevrátil a ponechal si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil J. Z. škodu vo výške 100 euro,

7/ dňa 6. februára 2009 pod zámenkou vybavenia poistného pri dopravnej nehode, vylákal od L. S., nar. X., bytom D., peňažnú sumu, ktorú v uvedený deň bankovým prevodom prostredníctvom banky D., pobočka R., zaslala na jeho účet, napriek tomu, že ho poškodená viackrát požiadala o vrátenie peňazí, ani po príslube doposiaľ peniaze nevrátil a ponechal si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil L. S. škodu vo výške 200 euro.

Obvinený bol vyššie uvedeným rozsudkom odsúdený podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 7 (§ 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/), § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 2 (dva) mesiace s tým, že na výkon tohto trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol tiež uložený trest zákazu činnosti byť hmotne zodpovedným pracovníkom vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Týmto rozsudkom bol zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Svidník, sp. zn. 1T 47/2008, zo dňa 27. februára 2009, ktorým bol obvinenému A. B. podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti byť hmotne zodpovedným pracovníkom vo výmere 20 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený súčasne zaviazaný k náhrade škody poškodeným.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený A. B. v zákonnej lehote odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Žiline zo 16. decembra 2009, sp. zn. 2 To 131/2009, zamietnuté ako nedôvodné (§ 319 Tr. por.).

V zmysle § 183 ods. 1 písm. b/ Tr. por. rozsudok je právoplatný a vykonateľný, ak zákon síce proti nemu pripúšťa odvolanie, ale podané odvolanie bolo zamietnuté.

Dňa 16. marca 2010 podal obvinený A. B. prostredníctvom svojho obhajcu na Okresnom súde Liptovský Mikuláš dovolanie proti vyššie uvedenému rozhodnutiu krajského súdu, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. v spojení s § 374 ods. 3 Tr. por., pričom toto bolo následne (13. septembra 2010) uvedeným prvostupňovým súdom predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o prvý dovolací dôvod (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) obvinený poukázal na to, že v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por. právo na obhajobu v jeho materiálnom ponímaní implikuje o.i. aj právo obvineného podať opravný prostriedok, ktorého zákonným obsahom je nepochybne aj právo na jeho riadne prejednanie a rozhodnutie - v rozsahu a spôsobom upraveným všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ak teda potom v danom prípade odvolací súd vôbec nepreskúmaval samotné vecné dôvody (meritum) ním podaného odvolania, bolo tak závažným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Taktiež mu bolo v konečnom dôsledku odňaté právo na to, aby bola správnosť a zákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa preskúmaná nadriadeným orgánom. Odvolací súd toto svoje „nekonanie“ odôvodnil poukázaním na procesný postup v zmysle § 257 Tr. por., aplikovaný v danej veci, pričom predovšetkým ten jeho záver, že uvedeným postupom došlo už pred súdom prvého stupňa k „*právoplatnému rozhodnutiu o vine obžalovaného*“, považuje obvinený za nesprávny a nezákonný, keďže ním podané odvolanie malo odkladný účinok na právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (t.j. uvedené rozhodnutie nemohlo byť v čase, keď o ňom odvolací súd rozhodoval, právoplatné, a to ani vo výroku o vine, ani vo výroku o treste). Odvolací súd nemal teda legitímny dôvod nepreskúmavať odvolacie námietky obvineného. Navyše uznesenie prvostupňového súdu o prijatí vyhlásenia obžalovaného v zmysle § 257 je len rozhodnutím „procesného“ charakteru, upravujúcim ďalší postup súdu a strán trestného konania v štádiu dokazovania na hlavnom pojednávaní a nie rozhodnutím, ktorým súd rozhoduje o vine alebo nevine obžalovaného a o treste za spáchaný trestný čin. Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným

odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (zásada prezumpcie nevinu). Z uvedeného vyplýva, že o vine môže rozhodnúť len súd a to len rozsudkom.

Podľa názoru obvineného hlavným účelom ustanovení § 257 Tr. por. je skrátenie procesne náročného hlavného pojednávania, keďže jediným procesným dôsledkom vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., v spojení s následným vyjadrením obžalovaného k otázkam podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Tr. por. a následným prijatím vyhlásenia obžalovaného súdom podľa § 257 ods. 6 a ods. 7 Tr. por. je následok uvedený v § 257 ods. 7 Tr. por., a síce, že ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 4 prijíma, vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. Trestný poriadok teda neupravuje žiadne dôsledky alebo vplyv takéhoto procesného postupu na právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku, a tým i na jeho preskúmateľnosť v odvolacom konaní (napr. v konaní o dohode o vine a treste Trestný poriadok odvolanie *expressis verbis* nepripúšťa).

Obvinený upozornil tiež na to, že v rámci svojho odvolania namietal výlučne právnu kvalifikáciu ním priznaného skutku, vrátane aplikácie ďalších hmotnoprávných ustanovení. Zastáva pritom ten názor, že z jeho odpovedí - „áno“ na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. f/ a písm. g/ Tr. por. nemožno vyvodíť, že s právnou kvalifikáciou skutku, resp. i s použitím ďalších hmotnoprávných ustanovení Trestného zákona, ktoré v odvolaní namietal, aj súhlasí. V konečnom dôsledku ale takýto jeho súhlas nie je ani pre následok predpokladaný v § 257 ods. 7 Tr. por. relevantný, keďže právna kvalifikácia skutku alebo aplikácia iných hmotnoprávných ustanovení nie je v trestnom konaní predmetom dokazovania. Z toho dôvodu ani Trestný poriadok nevyžaduje, aby obvinený na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/ písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Tr. por. odpovedal spôsobom, či s právnou kvalifikáciou skutku výslovne súhlasí alebo nesúhlasí, ale len, či jej rozumie, a ani sa obvinený nepriznáva k takto kvalifikovanému trestnému činu, ale priznáva sa len k spáchaniu skutku, ktorý je trestným činom (a nie napr. a správnym deliktom alebo priestupkom). Skutok priznaný obvineným, resp. aj zistený súdom môže teda súd vždy prekvalifikovať, čo jednoznačne vyplýva o. i. aj

z toho, že nesprávne právne posúdenie skutku je všeobecným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podľa obvineného odvolací súd pochybil tiež v tom, že aplikoval procesné ustanovenie § 319 Tr. por. Zamietnuť odvolanie ako nedôvodné totiž predpokladá, aby sa odvolací súd jednotlivými dôvodmi odvolania aj zaoberal a ich opodstatnenosť a odôvodnenosť preskúmal.

Čo sa týka ďalšieho dôvodu dovolania (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v spojení s § 374 ods. 3 Tr. por.), jeho naplnenie obvinený vidí v tom, že výrok o vine, ktorým ho súd prvého stupňa uznal za vinného z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/ (§ 138 písm. j/) Tr. zák., t.j. podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty, je založený na nesprávnej právnej kvalifikácii predmetného skutku, pričom v dôsledku takejto nesprávnej právnej kvalifikácie súd prvého stupňa nesprávne aplikoval na daný skutok aj ďalšie hmotnoprávne ustanovenia Trestného zákona, najmä ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. Obvinený v tejto súvislosti zároveň odkázal i na dôvody svojho odvolania, v ktorom namietal tak správnosť výroku o vine ako aj treste.

Ako ďalej uviedol, v prípade pokračovacieho trestného činu sa jedná o jeden trestný čin, spáchaný viacerými skutkami, za súčasnej existencie objektívnej a subjektívnej súvislosti jednotlivých skutkov. Ak teda osoba vykoná viac skutkov, je zrejmé, že každý z uvedených skutkov bude smerovať voči inému individuálnemu objektu chránenému Trestným zákonom, t.j. voči iným osobám resp. veciam. „Mnohosť“ napadnutých alebo ohrozených objektov, príp. predmetov útoku je samotnou podstatou pokračovacieho trestného činu. V danom prípade použitý osobitný kvalifikačný pojem – závažnejší spôsob konania, ktorého legálna definícia podľa § 138 písm. j/ Tr. zák. zahŕňa páchanie trestného činu na viacerých osobách, predpokladá podľa názoru obvineného také konanie páchatel'a, ktoré je len jedným skutkom, ktorý má však znaky jedného prípadne aj viacerých trestných činov spáchaných súčasne na viacerých osobách. Nie je ho však možné aplikovať na prípad dvoch a viacerých skutkov, ktoré majú znaky či už jedného trestného činu (pokračovacieho), alebo dvoch resp. viacerých trestných činov, ktoré nie sú pokračovacím trestným činom (viacčinný súbeh), nakoľko pravidelným znakom mnohosti skutkov je mnohosť ohrozených či porušených objektov, resp. predmetov útoku.

Z dôvodov vyššie uvedených mal byť teda predmetný skutok správne kvalifikovaný ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. S poukazom na to neboli potom splnené ani zákonné podmienky na uloženie súhrnného trestu s použitím asperačnej zásady (§ 41 ods. 2 Tr. zák. v spojitosti s § 42 Tr. zák.), keďže ani jeden zo zbiehajúcich sa trestných činov nebol zločinom. Súd prvého stupňa tak ani pri ukladaní trestu nepostupoval zákonom ustanoveným spôsobom a v súlade so zásadami zakotvenými v Trestnom zákone, keď jeho konanie posúdil podľa ustanovení najprísnejšie trestných, nehľadiac pritom na jeho motív či cieľ, ba ani na skutočnosť, že sa priznal a čin oľutoval.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený A. B. navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. rozsudkom vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa dôvody podaného dovolania opierajú a súčasne, aby zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal odvolaciemu súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Z písomného vyjadrenia poškodenej E. S. k predmetnému dovolaniu vyplýva, že menovaná trvá na svojej predchádzajúcej výpovedi a aj v prípade nového rozhodnutia žiada, aby súd v odsudzujúcom rozsudku obvinenému uložil povinnosť uhradiť jej škodu vo výške 300 eur (č. l. 223).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak **bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.**

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, **ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia;** správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. možno v dovolaní uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Dovolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť i to, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, ktorými sa v dovolaní odôvodňuje existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Dôvody dovolania je teda treba chápať materiálne, a preto nestačí na ne len formálne poukázať v podanom dovolaní, aby sa tým vyhovel ustanoveniu § 374 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., z jeho dikcie vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietať výlučne **vady právne**, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin nejde alebo ide o iný trestný čin, než za ktorý bol obvinený uznaný vinným. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Z hľadiska obsahu dovolania obvineného je s poukazom na deklarováný dovolací dôvod významná otázka, či prvostupňový súd správne pristúpil k právnej kvalifikácii posudzovaného skutku ako pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/ (§ 138 písm. j/) Tr. zák. Dovolateľ je totiž toho názoru, že samotné posúdenie konania ako pokračovacieho trestného činu vylučuje možnosť aplikovať vyššie uvedenú kvalifikovanú skutkovú podstatu, keďže samotnou podstatou pokračovacieho trestného činu, ako činu spáchaného viacerými skutkami, je mnohosť napadnutých alebo ohrozených objektov, resp. predmetov útoku.

Dovolací súd považuje k uvedenému za potrebné zdôrazniť predovšetkým tú skutočnosť, že pokračovací trestný čin je z hľadiska hmotného práva chápaný ako **jeden skutok** a jeden trestný čin, ktorý sa skladá len z viacerých čiastkových útokov. Predmet útoku môže byť pritom jeden, dva, resp. viaceré. Tiež pokračovací trestný čin podvodu mohol byť preto spáchaný len na jednej a tej istej osobe. Z uvedeného je teda úplne zrejmé, že dovolacie námietky obvineného, poukazujúce na podľa jeho názoru nesprávnu právnu kvalifikáciu predmetného skutku, sú neopodstatnené a z pohľadu naplnenia vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu teda irelevantné.

Právne posúdenie skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty súdom prvého stupňa je teda správne a v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o druhý dovolací dôvod (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.), z obsahu podaného dovolania vyplýva, že jeho naplnenie obvinený vidí predovšetkým v tom, že krajský súd v rámci odvolacieho konania nepreskúmaval samotné vecné dôvody odvolania, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Takéto svoje „nekonanie“ pritom odôvodnil poukazovaním na postup podľa § 257 Tr. por., aplikovaný v danom prípade, čo ale nemožno považovať za správne a zákonné.

Dovolací súd konštatuje, že po preštudovaní predmetného spisového materiálu dospel k takému záveru, že odvolací súd pochybil, keď nepreskúmal opodstatnenosť a odôvodnenosť všetkých odvolacích námietok obvineného (zaoberal sa len námietkami smerujúcimi k výroku o treste). Považuje za potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť predovšetkým tú skutočnosť, že v Trestnom poriadku niet žiadneho zákonného ustanovenia, oprávňujúceho odvolací súd k tomu, aby sa v konaní, v ktorom došlo k vydaniu uznesenia o prijatí vyhlásenia obvineného v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., už nezaoberal výhradami obvineného vo vzťahu k právnemu posúdeniu ním priznaného skutku. Avšak treba zároveň poukázať na to, že v rámci tohto dovolacieho konania sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadal s vyššie uvedenými námietkami obvineného, keď dospel k záveru, že tieto sú neopodstatnené a právne posúdenie predmetného skutku ako pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/ (§ 138 písm. j/) Tr. zák. je správne a v súlade so zákonom.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že hoci bolo v dôsledku vyššie spomenutého pochybenia odvolacieho súdu porušené právo obvineného na obhajobu, nebolo porušené zásadným spôsobom, teda tak ako to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu, keďže uvedené pochybenie nevyvolalo odlišné rozhodnutie vo veci samej. Aj keby sa teda odvolací súd zaoberal všetkými odvolacími námietkami obvineného, dospel by k rovnakému záveru, a síce, že podané odvolanie je potrebné zamietnuť ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunčiáte tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 7. októbra 2010

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Alžbeta Kóňová